

บทนำ

"เคน...เราสองคน... -_-"

"..."

"เลิกกันเถอะ"

ฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่นิ่งที่สุด หรือจะบอกว่าเป็นเสียงแบบเลือดเย็นก็ว่าได้ แฮ็... -_-

"อะ...เธอว่าไงนะเคน"

เคนมองหน้าฉันอย่างไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ฉันยังคงทำหน้าที่จริงจังสุดฤทธิ์แล้วค่อยต่อไปด้วยเสียงแบบเฉียบขาด

"ฉันบอกว่า...เราเลิกกันเถอะ!"

เคนตาโต 〇_〇 ส่วนฉันก็รู้สึกสะเทือนใจอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ทำไมเวลาแบบนี้ต้องรู้สึกแบบนี้ทุกทีเลย แฮ็... -_-

"มะ...ไม่จริง"

เคนส่ายหน้าอย่างผวาวๆ เขาตัวสั่นอย่างไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด

"..."

ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ฉันได้แต่เม้มบดริมฝีปากของตัวเอง

ชมความรู้สึกต่างๆ นานาที่บังเกิดขึ้นมาตอนนี้ >_<

"ไม่จริงใช่ไหมเจเน เธอโกหก อย่าล้อเล่นนะ"

สีหน้าของเคนบ่งบอกว่าเขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยินจากปากฉัน
แม้แต่บ่อย

"มันจบแล้วเคน อย่าอ้ออีกเลย"

ในที่สุดฉันก็ผุดลุกขึ้น โต๊ะอาหารสะท้อนเงาเล็กน้อยด้วยความไม่
ตั้งใจ --' คนในร้านเริ่มหันมามองที่เราสองคน

"ไม่นะ...เจเน ฉันทำอะไรผิด ฉันเลิกดื่มเหล้าก็เพื่อเธอ ฉันเลิกสูบบุหรี่ก็เพื่อเธอ ฉันเลิกเที่ยวก็เพื่อเธอนั่นแหละ และที่สำคัญฉันยังเลิก
เจ้าชู้ ลาขาดจากวงการเพลย์บอยก็เพื่อเธอเท่านั้นนะ แล้วทำไม..."

เคนลุกขึ้นมาอุดหนุนฉันไม่ให้เดินออกไปและต่อด้วยการพรรณนา
สิ่งที่เขาทำเพื่อฉัน ส่วนฉันก็ได้แต่พยายามบิตแขนออกจากกรเกาะกุม

"ปล่อยมือฉัน เราจบกันแค่นี้แหละเคน"

น้ำเสียงของฉันตอนนี้ดูราวกับนางพญา ช่างหยิ่งผยองจนน่าขนลุก
ฉันเองยังนึกเกลียดตัวเองในตอนนี้เลย

"ไม่ปล่อย! ฉันไม่ให้เธอไปไหนทั้งนั้น ถ้าเธอไปแล้วฉันจะอยู่ยังไง
ละเจเน เธอทำให้ฉันรักเธอหัวปักหัวปำ แล้วจะมาทิ้งฉันหรือ ฉันจะอยู่
ได้ยังไงถ้าไม่มีเธอ"

โอ้...เห็นใบหน้าที่เขาแล้วฉันละใจอ่อน มันช่างเหมือนแมวน้อย
เชื่องๆ ตัวหนึ่งนี่เอง แต่ฉันก็ต้องใจแข็งต่อไป

"ตอนที่นายไม่มีฉันนายยังอยู่ได้ ทำไมต่อจากนี้จะอยู่ไม่ได้ละ"

"เพราะฉันรักเธอไง ฉันรักเธอจนจะบ้า อย่าทิ้งฉันไปนะเจเน"

เคนพูดพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อมาคลอที่เบ้า เห็นแล้วสงสารเป็นบ้า
แต่ทำไม่ได้ ต้องนั่งเข้าไว้ ใกล้เคียงจะได้เวลาเช็คบิลแล้ว

"อย่าทิ้งฉันนะเจเน"

น้ำตาของเขาหยดแหมะๆ น้ำตาผู้ชายมันได้เห็นกันตอนนี้แหละ

"เฮ้อ... --"

"..."

เคน...

นายรู้ไว้ซะว่า...

"นายตัวแสบมันก็ต้องเจอแบบนี้แหละ"

เซ็คบิล!!! >O<

1

"ภารกิจลู่วง รับเงินค่าจ้างไปตีพันห้าร้อยบาท ะฮ้า เดือนนี้ฉันรอดแล้ว ลัลล้า~"

ฉันตะโกนดั่งลั่นด้วยหัวใจเบิกบานสุดๆ เพราะภารกิจล่าสุดเพิ่งจะลู่วงไป ฮิ้ว! แต่ในใจลึกๆ แล้ว ไม่ว่าจะหลังภารกิจครั้งไหนฉันก็ไม่เคยรู้สึกสบายหัวใจเหมือนที่พูดสักที มันรู้สึกเหมือนตัวเองมีตราบาปเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งกระทงใหญ่ๆ เฮ้อ...จะต้องชดใช้มันเมื่อไรไม่อยากจะรับรู้เลย >_<

"น่าอิจฉาอะไรอย่างนี้ ภารกิจของเธอลู่วงไปได้ แต่ของพวกฉันสองคนนี่สิปวดหัวจะตายอยู่แล้ว มารับช่วงต่อมัยยัยจุ่ม"

อา...สิ่มบอกไปดินะ จุ่มคือชื่ออันแท้จริงที่พ่อและแม่ตั้งให้ฉันเอง แต่จะให้ใช้ชื่อจุ่มไปปฏิบัติภารกิจก็ไม่ค่อยจะเหมาะเท่าไร เวลาจับจอบที่ไรฉันเลยต้องผันตัวเองไปเป็นเจนสุดสวยเพื่อหลอกหลอนหนุ่มๆ ให้ตกหลุมพราง

"ไม่ละเปี้ย เธอจัดการให้เรียบร้อยเถอะ แคนี่ฉันก็สบายไปอีกเดือนแล้ว โฮ้ๆ"

"โอ๊ย ปวดหัวจะแย้ ฉันกับยัยแบ้งรับอยู่คนละสองจ๊อบ แทบจะต้องถอดวิญญาณกันไปปฏิบัติการอยู่แล้วเนี่ย -- เริงชะมัด"

เปี้ยบนอย่างเคยตามสไตล์ของเธอ ส่วนแบ้งก็นั่งจัดตารางเวลาในออร์แกไนเซอร์

"จะบ้าตาย ดูตารางเวลาของฉันสิ ถ้ามดหลงได้เข้ามานี่หาทางออกไม่เจอแน่ๆ"

"ยังไม่เช็คบิลอีกหรือ อีตามีอะไรเนี่ย"

"ยังเช็คไม่ได้นะสิ รายนั้นยังไม่รักไม่หลงฉันเท่าไรเลย เครียดๆ อยู่เนี่ย หรือว่าฉันจะสวายน้อยลง"

แบ่งปันพลังหันไปส่องกระจกสำรวจความสวยของตัวเอง ส่วนฉันก็นั่งนับเงินอย่างสบายкура

"ยัยแบ่ง ระดับเธอนะอ้ม พัชราภายังซิดซ้ายเลยนะ"

"จริงหรือ +O+"

"ฉันจะโกหกเธอทำไม"

"แหม... เป็ย เธอก็สวยจนเป็ย ปานวาดขีดข่วนเหมือนกันนั่นแหละ อู๋ตาย มานั่งชื่นชมกันเอง ตารางฉันยังเคลียร์ไม่ลงเลย เฮ้อ"

พอแบ่งหันไปจัดตารางรักของตัวเองต่อ เป็ยก็หันมาเม้าท์กับฉันแทน

"แล้วเธอจะรับจ๊อบใหม่รีเปล่าจุ่ม"

"คงเว้นไว้ซักกระยะก่อนละ ตอนนีให้พวกเธอโกยกันให้เต็มทีก่อนแล้วกัน"

"จะรอให้เงินขาดมือหรือไง"

"อะไรประมาณนั้น ^O^"

"เธอก็แบบนี้แหละน่า..."

ใช่... ฉันก็แบบนี้แหละ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ คงไม่รับจ๊อบเด็ดขาด ถ้าคุณรู้ว่าการของฉันคืออะไร คุณเองก็ไม่อยากทำเหมือนกันนั่นแหละ งานของฉันคือ...**กำจัดนายตัวแสบ!**

งานนี้เกิดขึ้นในเดือนที่ฉันถึงแตกสุดๆ บากหน้าไปขอกู้ตั้งค์ใครก็มีแต่คนส่ายหน้า -- จนในที่สุดพวกยัยเป็ยกับยัยแบ่งก็แนะนำให้ฉันได้รู้จักกับบริษัทของพวกเธอสองคน

'WWW.กำจัดนายตัวแสบ.COM'

งานหลักของเราก็คือการกำจัดนายตัวแสบ พุดง่าย ๆ ก็คือหักอกผู้ชายนั่นแหละ อาจจะมีพุดง่ายแต่ทำไม่ง่ายเลย T_T

"เฮ้ยจุ่ม จะกลับแล้วหรือ"

"ใช่ ฉันต้องไปเรียนพิเศษต่อ"

ฉันพูดขณะที่กำลังลบเครื่องสำอางออกจากหน้า ลังเลกับผมที่เป็นลอนสวยแบบที่นางแบบชอบทำกัน ก่อนจะหยิบหวีขึ้นมาวางมันออกด้วยความซ้ำหัวใจ

"เฮ้ย สางผมอย่างนั้นพังกันพอดี"

"=_="

ยัยแสบตะโกนเตือน แต่ฉันยังสางต่อไป พืดๆ --

"จุ่ม..."

เฮ้อ... ในที่สุดก็กลับเป็นอีจุ่มคนเดิม ฉันมองจุ่มที่อยู่ในกระจกตอนนี้แล้วแทบจะไม่เหลือคราบเงินที่เมื่อชั่วโมงก่อนเพิ่งจะหักอกเพลย์บอยหล่อลากไล่เอาได้เลย ฉันคือจุ่ม เด็กผู้หญิงทำทางคงแก่เรียน ใสแฉ้วนหนาเตอะ แแบกระเป่าใบโตไปเรียน ฉันคือนักเรียนที่มีผลการเรียนเป็นอันดับหนึ่งของชั้น และจะรักษาแชมป์ไปจนจบ ม.6 อย่างแน่นอน ฮืม >_<

พอไปถึงที่เรียนพิเศษฉันก็แบกกระเป่าใบโตขึ้นไปชั้นสี่ด้วยความทรหด ลิฟท์ก็ไม่มี บ้าชะมัด แถมนวันนี้เปิดคอร์สวันแรกฉันจะหาห้องเจอใหม่เนี่ย =_="

"โอ้ว นั่นไง F5 แถวเอฟ เก้าอี้อัดวที่ห้า 〰〰"

แล้วฉันก็ลากกระเป่าใบเขื่องเข้าไปในชั้นเรียนพิเศษ คนแยอะจริงๆ แหม สมัยนี้ใครก็ฮึดเรียนพิเศษกันเนอะ

"ขอโทษนะคะ ขอทางหน่อยค่า~"

ฉันขอทางกลุ่มเด็กผู้ชายที่นั่งคุยกันคิกคัก พวกนั้นมองมาที่ฉันแล้วยิ้มแบบแปลกๆ เฮ้อ...ฉันชินซะแล้วละ

ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ทำไมคนสมัยนี้ถึงมองคนที่ทำทางคงแก่เรียนว่าเป็นพวกน่ารังเกียจก็ไม่รู้ ทั้งที่เวลาสอบก็มาขอชีริกซ์เลคเชอร์ของฉันไปอ่านแท้ๆ >_<

ทำไมป่านนี้อาจารย์ยังไม่เข้าสอนอีกนะ ระหว่างที่ฉันกำลังคิดอะไรเพลินๆ ข้างหลังห้องก็มีเสียงอะอะโวยวาย

"อย่ามายุ่งกับกู กูเศร้า กูอกหัก อยากรออยู่คนเดียว"

"อยากรออยู่คนเดียวแล้วมึงมาเรียนทำบ้าอะไร กลับบ้านไปเหอะถ้าจะมาร้องให้พุ่มฟายเป็นตุ๊ดแบบนี้"

"มึงพูดแรงไปแล้วปอนด์ ไอ้เคนมันกำลังเศร้านะเว้ย"

"คนอย่างไอ้เคนเนี่ยนะเศร้า อมพระทั้งโบสถ์มาพูดกูยังไม่เชื่อเลย มันนะสุดยอดเพลย์บอยแห่งเซนต์พอลแล้ว"

อดหันไปมองไม่ได้แฮะ ชื่อคูนเหลือเกิน --

ชะแว็บ~ แอบมองชะหน่อย พอหันไปก็แทบผงะ นั่นมันแก๊งหนุ่มหล่อของโรงเรียนนี่นา แวก! นายเคน ไอ้ว...ไม่น่า นายเคนที่ฉันเพิ่งหักอกไปเมื่อบ่ายวันนี้นะเหรอก ทำไมทำทางซังกะตายอย่างนั้นละ ไม่น่าดูเลย

"มึงอย่าบอกนะว่าเลิกกับยัยเจนอะไรนั่นแล้ว"

"เค้าทิ้งกู ฮือออออออออ"

-O- ไอ้ อาเมน

"อย่ามาตลก คนอย่างมึงนะถูกทิ้ง เหลือเชื่อวะเคน ฮ่าๆ"

"แต่มันเป็นไปแล้ว เจนทิ้งกู"

"ฮึาก!! ยัยบ้านั้น มันอยู่ที่ไหน"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"ฉันถามว่ายัยบ้านั้นอยู่ที่ไหน!!"

"ฉันบอกว่าไม่รู้ไงเล่า!!"

"ยัยนั่นแสบมาก..."

นายคนที่ชื่อปอนด์พูดอย่างเด็ดดาลก่อนจะหันมาเจอหน้าฉันชะเคียบ! ตกใจ ฉันเลยรีบหันกลับมา แต่มันไม่จบแค่นั้นนะสิ เมื่อทั้งห้องเงียบกริบและมีเสียงฝีเท้าเดินไกลเข้ามาถึง F5 ที่ฉันนั่งอยู่ ไม่นะ ><

"เงยหน้าขึ้นมาสิ"

ตอนนี้มีใครคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าฉันแล้ว แต่ฉันไม่เงยหน้าเด็ดขาด เพราะปอนด์เคยเจอเจน ฉันเคยคุยอะไรกับเขามากมายและรู้ว่าเขาเป็นคนทีเทและมีเสน่ห์มากที่สุดทีเดียว ไอ้ย นี่ฉันคิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย

"ฉันบอกให้เงยหน้า ไม่ได้ยินหรือไง"

ฉันตัวลั่นนั่งงก นี่มันเสียงปอนด์ชัดๆ แม้ว่าฉันจะไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาดูเขาก็ตาม แต่เป็นเขาแน่ๆ อ้ากกก เขาต้องแอบจำได้แน่เลยว่าฉันนะ...คือ...

"ฉันบอกให้เงยหน้าไปเลย!"

แล้วนายปอนด์ก็ดันคางฉันขึ้น อ้ากกกกกก!!!

"..."

เขามองหน้าฉันอย่างเพ่งพินิจ ได้โปรดเถอะ ช่วงที่ฉันก้มหน้าอยู่เมื่อกี้ฉันอุตสาห์หุบโบทันขึ้นมาแปะไว้ที่เหนือมูมปากข้างซ้าย หวังว่าจะช่วยอะไรได้บ้างไม่มากนักน้อย เฮือก!

"ยัยไฟ น่าเกลียดเป็นบ้า ที่หลังอย่าอวดเก่งมองหน้าพวกฉัน จำเอาไว้"

เขาพูดแค่นั้นก่อนจะเดินกลับไปยังถิ่นฐานหลังห้อง เฮ้อ...รอดตัวไป แสกๆ โบทันช่วยชีวิตฉันเอาไว้แท้ๆ

หลังจากเริ่มเวลาเรียนไปแล้วครึ่งชั่วโมงฉันก็ได้ยินแต่เสียงสะอื้นดังมาจากหลังห้อง เฮ้อ...นายเคนนะนายเคน

ตอนนี้ฉันเลยเริ่มเรียนไม่รู้เรื่องเท่าไรแะ แล้วยัยพวกผู้หญิงแถวนี้ยังคุยกันสนั่นเมืองอีก โอ้ย! ยัยพวกนี้ -- ฉันโมโหแล้วนะ (แต่ก็แอบฟัง)

"เคนหลุดจากอันดับนายตัวแสบสุดหล่อประจำโรงเรียนไปแล้วละ"

"ตำแหน่งเพลย์บอยเจ้าเสน่ห์หายไปกับตาเลย"

"แล้วใครขึ้นมาแทนล่ะเนี่ย"

"มีคนบอกว่าเป็นนักเรียนใหม่ที่อยู่อีกห้องดิ้งอะ"

"หา? ห้องดิ้งมีนายตัวแสบด้วยหรือ"

ว้าย! ห้องดิ้งก็คือห้องฉันนี่นา ไม่เห็นรู้เลยว่านี่นักเรียนใหม่ คนไหนนะ แถมเป็นนายตัวแสบซะด้วยหรือ ไม่น่าเชื่อ เพราะห้องฉันเป็นห้องเรียนดีไม่น่ามีตำแหน่งนี้หลุดเข้ามาได้

หลายๆ คนอาจจะยังไม่รู้ แต่ละโรงเรียนจะมีนายตัวแสบประจำ

โรงเรียน ที่เรียกว่านายตัวแสบไม่ใช่ว่าแสบต้นนิรันดร์กาลเฉพาะเรื่องบู๊หรือบั่นหรือกนะ แต่แสบเรื่องขโมยหัวใจสาว ๆ ต่างหาก ใครขโมยหัวใจสาว ๆ ได้มากที่สุดก็ได้ชื่อว่าเป็นนายตัวแสบของโรงเรียน

"เห็นว่าย้ายมาจากโรงเรียนเซนต์มาร์กเพราะพฤติกรรมเรื่องชู้สาวนี่แหละ"

"ทำใครท้องหรือเปล่า"

"ไม่รู้สิ เห็นว่าเป็นเรื่องชู้สาว ไม่รู้เรื่องอะไร แต่นี่แหละเพลย์บอยตัวจริง นายเคนตักกระป๋องไปเลย"

"ตายแล้ว! ยิ่งพูดยิ่งอยากเห็นหน้า ใครกันนะ ต้องหล่อลากแหงเลย"

"อั้นนี่มันก็แน่"

"แต่จะข้ามศพนายปอนด์ได้หรือ ก็ตอนนี้หน้านั้นรอขึ้นแทนแทนเคนอยู่ที่คอหอยแล้วนี่นา"

"อั้นนี่เดี๋ยวก็ได้รู้กัน"

ยัยพวกบ้า ไม่มีทางหรอกนะที่นายปอนด์หรือใครหน้าไหนจะได้เป็นนายตัวแสบ ต้องเป็น...เง้อ... อยู่ๆ ความคิดของฉันก็ซังก้างัน เพราะว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาในห้องเรียนนั้น...

"ขออนุญาตครับ"

เขาพูดกับอาจารย์ก่อนจะเดินตรงมานั่งที่...E5

○_○ แกวอี แก้อีที่ห้า ข้างหน้าฉันนั่นเอง แวก!

This is... คนที่ฉันกำลังจะบอกพวกคุณคือคนนี่แหละ นายแทนประธานนักเรียนสุดหล่อขวัญใจดิฉันเอง โธ่ๆ ๗๐^ รูปก็หล่อ พ่อก็รวย เรียนก็เก่ง แถมเป็นประธานนักเรียน ที่สำคัญคือยังไม่มีแฟน โอ้ย! หนุ่มโสดในฝันนั่งจุ่มเลยที่เดียว

ในที่สุดสวรรค์ก็ถึงทันที เฮีย! มอบรางวัลให้กับนั่งจุ่มคนนี่แล้ว แทนมานั่งหน้าฉัน โอ้ย! พระเจ้าเข้าข้างอย่างแรง จีบมาสิบห้าปีไม่มีความคืบหน้า จะได้คืบได้ว้าเอาตอนเรียนพิเศษนี่แหละ ฮึๆ

ตายจริง! แล้วฉันจะเรียนรู้เรื่องใหม่เนี่ย แง~

การที่แทนมานั่งหน้าฉันทำให้เสียสมาธิอย่างแรง ฉันเอาแต่คิดว่า

จะทำวิธีไหนดีที่ได้ใกล้ชิดเขามากกว่านี้ ตอนนี้อารู้จักกันแบบผิวเผิน
หลายๆ แบบรู้หน้าไม่รู้จักอย่างแรง ถ้าตอนนี้ฉันเป็นเจนคงซุดมารยาล้าน
เล่มเกรียนมากระซอกหัวใจของเขาแล้ว แต่นี่ฉันอยู่ในร่างนั่งจุ่ม ใ้ย! คิด
แล้วชอกช้ำ

แต่ถ้าเขาจะรักฉัน ฉันก็อยากให้เขารักฉันที่เป็นจุ่ม

"ใ้ย! ยางลบตก"

นี่เป็นแผนของตัวเอง โหะๆ ฉันดีดยางลบกระเด็นไปโต๊ะข้างหน้า
และแล้วแทนที่เคือมมือไปเก็บมันขึ้นมา อ้า~ พระเอกของฉัน

แล้วเขาก็หันมาข้างหลังและส่งมันให้ฉัน >///< < ใ้ยเงิน มือจะได้
สัมผัสกันแวบๆ เหมือนไฟฟ้าช็อต แล้วฉันก็ต้องทำเหมือนว่ามันเป็นความ
บังเอิญ

"อ้าว...แทน O_O"

วิญญาณนางเอกเข้าร่างสุดฤทธิ์

"อ้าว?"

"O_O"

"ชื่ออะไรนะ"

"จุ่มไงแทน ที่เราเคยเรียนโรงเรียนอนุบาลด้วยกัน ที่เธออ้วกแตก
ตอนกินแซนด์วิชที่ฉันทำมาให้ ตอน ม.ต้น เราก็ได้เล่นแบดฯ คู่กัน
หัวโหม่งพละ แล้วเทอมหน้าเราก็กำลังจะได้เรียนห้องเดียวกันไง"

"อ้อ จุ่ม"

"นี่ก็ออกแล้วใช่ไหมแทน"

"จุ่ม...คนที่ทำแซนด์วิชปลาทูน่าให้ฉันกินโดยไม่รู้ตัวฉันแพ้กลิ้นปลา
แล้วก็ทำให้ฉันได้เกรดศูนย์วิชาพละตอน ม.ต้น นั่นเอง ฉันจำได้แล้ว ^_^"

"-_-"

เป็นความทรงจำที่ดีมาก ไม่น่าเลยอิจุ่ม -_-

"อะนี่ ยางลบของเธอ"

"ขอบใจจ๊ะ"

"จุ่ม..."

อยู่ๆ แทนก็มองหน้าฉันอย่างเพ่งพินิจเนิ่นนาน แถมยังแอบหวาน
ซึ่งนิดๆ ด้วย ออย่าบอกนะว่าแทนจะ... โอ้ยเขิน

"แทน...มันยังไม่ถึงเวลานะ"

"..."

แทนยังคงมองหน้าฉันแล้วเลื่อนหน้าของตัวเองเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ
โอ้ย...ทำไงดี

"แทน มันยังไม่ถึงเวลา แล้วที่นี้มันก็ห้องเรียน คงไม่ดีมั้งแทน"

"..."

แล้วแทนก็เลื่อนหน้าเข้ามาใกล้ขึ้นจนเกือบจะติดหน้าฉัน ผู้หญิงแถว
นี้ต้องกรีดกันสลบแน่นอน โฮ่ๆ ฉันว่าฉันเตรียมหลับตาพร้อมดีกว่า -3-
แต่มันไม่ใช่อย่างที่ฉันคิดนะสิ...

"ได้แล้ว!"

เสียงแทนบอกฉันด้วยความตื่นเต้น ได้แล้ว? ได้อะไร ได้จูบฉัน
แล้วหรือ ทำไมไม่เห็นรู้สึกเลยละแทน

"จุ่ม ไฉนติดหน้าเธอ ฉันหยิบออกให้ อย่างกับไฟนะ"

"O_O"

แทนพูดพร้อมกับส่งเม็ดโบตันให้ฉัน แถมยังแอบหัวเราะเล็กๆ ใน
ลำคอ

ฮ่ากกกกกกกก!!! ออยากตะโกนให้โลกแตกว่าฉันอายแค่ไหน แต่
ต้องกลืนเอาไว้ ฮือๆ นี่คือความผิดพลาดครั้งที่แปดสิบแปดของนังจุ่ม T_T

2

ในที่สุดฉันก็แปลงร่างเป็นแม่ขอมดำดินหนีกลับมาถึงบ้านด้วย
ความละอาย

"พี่จุ่ม วันนี้ผมทำหุมนึ่งมะนาวของโปรดพี่ไว้ให้ด้วยละ มากินข้าวเร็ว"

"โอ้ว~ จริงหรือ O_O"

ความรู้สึกซาบซึ้งน้ำตาแทบตรึงทรวงเอ่อออกมาอย่างห้ามมิได้

